

dere, der have kjøbt deres Eiendomme dyrt, og som i Forveien maa svare høie Harkornsskatter til Amtstuen og Kommunen, kan en saadan Forhøielse blive meget trykkende.

**Steenstrup:** Der er et Ord, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balskreds (Berg) ikke godt kan lide, men Ordets Berettigelse ser man i høieste Grad deraf, at det ærede Medlem, saasnart han taler, ogsaa bruger det. Han kan ikke lide Ordet Erstatning, men jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl i saa Henseende. Erstatning her er noget helt Andet end juridisk Erstatning. Der er intet Menneſte her i Salen, som siger, at Staten har en juridisk Erstatningspligt, der kan gøres gjældende ved Domsstolene, saaledes at Statskassen skulde betale, hvad de vandlidte Egne have lidt, men naar de vandlidte Egne faae Noget fra Statskassen eller hylketjoimhelt andet Sted, saa er det Noget, der delvis opveier den lidt Skade, alſaa Erstatning. Der er Sagen, der paastaar, at der er en juridisk Erstatningspligt tilſtede, og naar den høitærede Finanzminister gjorde gjældende, at man her i Landet anſaa Krigsskade for en national Skade, som Staten burde bære, medens der ikke var ſlaaet noget Saadant ſagt om Skade, lidt ved Stormflod, saa maa jeg benegte Rigtigheden heraf. Det er ikke rigtigt, fordi man, om man end i de to ſidſte Krige har erſtattet Skaden, saa dog ikke har gjort det i nogen af de tidligere Krige. Man kan alſaa ikke deraf, at man de to ſidſte Gange har givet Erstatning for Krigsskade, ſlutte, at fremtidig Krigsskade ſkal erſtattes, og den Omſtaendighed, at man ikke erſtattede Skaden ved Vandfloden i Limfjorden i 1838, fører ikke nødvendigvis med ſig, at man ikke næſte Gang ſkulde erſtatte ſaadan Skade, thi det kommer ganſke an paa Skadens Art. Deri tror jeg, at Berettigelsen til at give Noget ligger, om Ulykken er ſaa ſtor, at man kan ſige, at den delvis er national. Nu vil jeg bede de Herrer lægge Mærke til, at den ſydfiſte Krigsskadeserſtating udgjorde 6 Millioner. Jeg vil ikke ſige, at Syberne ikke have lidt mere, men lad dem ogsaa have lidt en Del mere, ſaa maa det dog erindres, at Skaden ved Vandfloden er mindſt 3 Millioner — thi de meget lave Lagationer gaa ud derover — og at diſſe 3 Millioner ſalde med tusenſende Bøgt paa et lille Diſtrikt, ſom ikke udgjør mer end 6 Kvadratmile, medens de 6 Millioner fordeltes paa 2 Kredse af Sylland, alſaa paa et Diſtrikt, der var 50 Gange ſaa ſtort. Dette gjør et Udſlag, ſom ſiger Noget. Man kan ligesaa lidt ſlutte fra, at man ikke erſtatter Skaden ved en Hagelbyge, dertil, at man ikke ſkal erſtatte Skaden ved en Stormflod, ſom man kan ſlutte fra, at man ikke erſtatter Skaden ved Røveri fra private Perſoner, dertil, at man ikke ſkal erſtatte Krigsskade. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balskreds ſagde,

at man erſtattede Syberne Krigsskaden, fordi den var begrundet i en Statsakt, ſaa vil jeg ſige, at denſom Krigsskaden var ſoranlediget ved en af den danſke Regjering tagen Beſlutning, ſaa kunde jeg ſe en lille Smule Cauſalforbindelse, ſkjøndt ikke tilſtrækkelig, thi det kunde efter min Mening ikke føre til Andet, end at Regjeringen ſkulde erſtatte Skaden; men naar Krigen paaføres Landet mod Regjeringens Billie af en Nabomagt, ſaa ſer jeg ikke nogen Forſkjel mellem, om Ulykken hidføres af denne Nabomagt eller af en Naturmagt, det forekommer mig at være Et og det Samme. Naar den ærede Miniſter ſagde, at Statskassen ikke kunde betale mere, end der her er foreſlaaet, ſaa forſtaar jeg ikke ret dette. Vil det ſige, at Finanzminiſteren ikke vil gaa med til mere, ſaa have vi jo dog før ſet, at Miniſteriet er gaaet med til mere, end der oprindelig var foreſlaaet; thi at Statskassen ikke ſkulde have Evne til at give mere, end der her er foreſlaaet, tror jeg ikke er Tilfældet. (Indenrigs miniſteren: Det har jeg heller ikke ſagt.) Nei, men den ærede Miniſter ſagde, at han ikke kunde gaa med til, at Statskassen gav mere. Det er dette, ſom jeg mener, er Noget, der beror paa et Eſkjøn, og jeg vil alſaa ikke betragte den ærede Miniſters Erklæring over dette Punkt ſom ſaa ſagt og bindende, at der aldeles intet Haab ſkulde være om at ſaae Regjeringen til at gaa videre.

**Boſſen:** Naar man har givet ſin Uvillie Luſt ved at ſige, enten, at dette Lovforſlag er kommet noget ſent eller, at det i det Hele ikke yder tilſtrækkelig Hjælp, ſaa ſynes det mig, at man derved ikke rammer paa rette Sted, og jeg ſkal derfor ikke dvele videre derved, men ſkal netop takke den ærede Miniſter, fordi han har antydet, at han kunde gaa ind paa adſkillige Tilføininger til Lovforſlaget. Der er imidlertid en Bemærkning, ſom jeg vil tilføie til den ærede Miniſters Antydning af, at han kunde gaa ind paa, at der ſorandene „12 Fods Høide“ blev indſat Ordet „indtil“. Som det alleerde indlyſer af § 1, er Høiden af Digerne lagt i Administrationens Haand, og det er jo ogsaa klart, at den ſamme Høide ikke er nødvendig paa alle Steber. Her vil jeg nu tillade mig at henſtille, om vi ikke ſkulde undgaa at ſtandſe ved denne 12 Fods Grændſe ogsaa paa dette Punkt, idet der findes Steber, hvor en lille Forøgelse af Høiden vil have en ganſke ſæregen Betydning. Det er mig beſkjendt, at for Sydfalſters Bedkommende gif Overſlaget til Diget i ſin oprindelige Skikkelse — ſaaledes ſom det ogsaa her er blevet antydet — ud paa 12 Fod for den nordlige Del af Diget og paa 13½ Fod for den ſydliche. Der var desuden et andet Overſlag, ſom gif ud paa 14 Fods Høide, idet der uden et ſaadant formentlig ikke vilde bringes fuldſtændig Sikkerhed tilſtede. Smidlertid tror jeg, at en Høide af 12 til 13 Fod vil være tilfredsſtillende. Man